

VALERIO ADAMI je italijanski slikar in grafik. Njegova umetnost je nastajala pod vplivom ameriškega pop arta zlasti Roya Lichtensteina. Ploskev, črta in barva so njegovi nepogrešljivi, primarni likovni elementi. Praviloma se izraža z intenzivnimi, čistimi, hladno-toplimi komplementarnimi barvami v žarečih migetajočih odtenkih. Velike in male barvne ploskve obrobi s črno konturo, ne glede na motiv. Razčlenjene ploskve oblikujejo organsko in geometrijsko konstrukcijo z zgoščeno vsebino. Kot risar se izraža z razvejano, študijsko črtno risbo. Njegove figuralne podobe prikazujejo dejansko prisotnost človeka v naravnem okolju, v interieru, eksterieru, pri opravljanju različnih vsakdanjih opravil. Ujet je v trenutku dela, sprehoda, branja, komunikacije, počitka. Grafike so žive, barvite, kompozicijsko urejene, tudi monumentalne. Obravnava različne motive na nadrealističen način, v katerega vključuje sodobno evropsko zgodovino, literaturo, filozofijo in mitologijo z uporabo stiliziranih silhuet barvno obrobljenih ploskev. Grafike so nastale v tehniki sitotiska in v litografiji.

JIRÍ ANDERLE je češki slikar in grafik, mojster čistega grafičnega izraza figurativnih, portretnih študij in ciklov iz različnih časovnih obdobij. Izbrani motivi so nastali v tradicionalni grafični tehniki jedkanice, suhe igle, akvatinte in mešanih tehnik. Posluževal se je »zapršenih« pozabljenih fotografskih predlog avstro-ogrskih vojakov iz časa prve svetovne vojne. Ciklične upodobitve različnih časovnih obdobij, študijskih izvedb portretnih grafik in prav tako figuralnih ciklov so nastale po fotografskih posnetkih vojakov iz prve svetovne vojne, glasbenikov, profilih ženskih portretov, idealiziranih, navdihnjenih renesančnih mladih obrazov. Avtor je tradicionalen tako pri uporabi tehnike jedkanice kot figuralnega in portretnega motiva. Je oster opazovalec psihološko poudarjenih obrazov ter skoraj nadrealističnih upodobitev renesančne manire. Privlačni, lepi, nostalgичni mladi obrazi delujejo starinsko.

EDUARDO CHILLIDA je španski kipar in grafik. Njegova kiparska dela predstavljajo abstraktne geometrijske objekte izvedene s tradicionalnimi kiparskimi materiali. Velike geometrijske forme razčlenjuje, usmerja v eno, neločljivo proporcionalno, harmonično, trdno celoto. Zahtevno izvedena kiparska dela monumentalnih dimenzij kažejo na velikega mojstrska. Njegov grafični opus je raznovrsten, bogat, kakovosten in predstavlja nadaljevanje kiparskih motivov v tradicionalnih grafičnih tehnikah, ki so mu omogočile drug pogled in drugačno abstraktno informelovsko strukturo, iluzijo na dvodimenzionalni ploskvi. Na nevtralni sivi ploskvi nastaja črta, zapis, ki se oglašča v različnih oblikah: kot pozitivna črna ali negativna bela sled. Grafični listi so samostojne, natančne izvedbe minimalistično estetskih kompozicijskih rešitev.

CORNEILLE je nizozemski umetnik, slikar in grafik. Upodabljal je živalski svet, pokrajino in mitološke motive na preprost, neposreden, otroški način. Dovolj si pripovedno svobodno izražanje. V svojem umetniškem delovanju se posveča slikarstvu, literaturi in grafiki. Risba, barve ploskve so osnova na kateri je zasnoval neposreden svet domišljije. Na komplementarni svet, ki ga je usmeril v novo podobo gleda skozi prizmo idiličnega, pozitivnega pogleda velikih odprtih oči prikupnih živali, ki nas prijazno opazujejo in opominjajo na svojo prisotnost. Sožitje med človekom in živaljo upodobi sveže iskreno, s čistimi ploskovnimi barvami, napolnjeno z energijo. Živalski svet je poln življenja, veselja in ležernega druženja na poletnem soncu. Harmonično usklajene žareče barve slikajo pravljicen, otroško fantazijski svet napolnjen s sočutjem in z iskrenostjo. Upodablja motive ptic, mačk, ženskih figur, pokrajine ter velike in majhne sklenjene stilizirane oblike.

RAOUL DUFY je francoski slikar in oblikovalec. Delal je pod vplivom impresionistov in fovistov iz začetka prejšnjega stoletja. Delo, ki na fovistični način motivno prikazuje spomin na Matissa je naslikano ploskovno, z nemirnimi potezami in značilno črtno igrivo virtuosno linijsko risbo. Raoul Dufey je prepoznaten po osebnem

slogu, maniri, sklenjeno risbo z dekorativnim karakterjem, po upodobitvah različnih iluzionističnih motivov s privlačnimi vsebinami z veliko svetlobe in topline morskih priobalnih pokrajin, tihožitij, glasbenih dogodkov, interjerjev, figuralnih motivov ženskih aktov naslikanih z lahkotno barvno transparentnostjo. Prepoznaten je tudi po živih barvah z rdečimi in modrimi poudarki in sproščeno, igrivo lahkotno izvedbo. Ustvarjal je v različnih grafičnih tehnikah: lesorezu, litografiji, jedkanici. Vsi ti motivi so bili zelo priljubljeni v francoski likovni umetnosti na začetku 20. stoletja.

KAREN DUGAS je kanadska umetnica, grafičarka in antropologinja. Njena grafična aktivnost je povezana z osebnimi fotografijami, posnetimi na potovanjih. Zamrznjen fotografski posnetek vsebinsko preoblikuje, sestavi v asociativni domišljijijski svet, v skladu z njeno umetniško vizijo. Fotografsko podobo vsebinsko spremeni do nerazpoznavnosti z uporabo nepogrešljivega digitalnega procesa obdelave »matrice«. Nastajajo domišljijijske zgodbe povezane z današnjim časom z uporabo simbolnih, nenavadnih predmetov iz različnih obdobij in kultur in vključevanjem oz. vpisovanjem citatov filozofov, pisateljev. Njena dela so tiskana v tradicionalni grafični tehniki globokega tiska ali digitalni tehniki avtorskih fotografskih posnetkov s figuralnim motivom ali motivom pokrajine.

ARMAN FERNANDEZ je francosko-ameriški slikar, kipar in grafik ter eden od vodilnih predstavnikov Evropske popartistične smeri. Svojo umetniško pot je začel konec petdesetih let prejšnjega stoletja. Vzporedno in enakovredno kakovostno se je uveljavljal na treh likovnih področjih. V kiparstvu je za izdelavo skulptur uporabljal kovinske predmete, orodje, potrošni material množične, vsakdanje uporabe kot so kolesa, sekire, jedilni pribor, glasbeni instrumenti, pločevinke, stari avtomobili, stare ure, zavržene in poceni izdelke brezkončne reprodukcije ponavljajočih se oblik. Sestavljal in ločeval je nakopičene stvari, ki so mu s pomočjo recikliranja omogočile nastanek novih ciklov. V grafični tehniki barvnega sitotiska je bil svobodnejši, kar je opazno v oblikovni in barvni sproščenosti in kompozicijah z lahkotno ponavljajočim se redom istega motiva.

ERNST FUCHS je avstrijski slikar in grafik domišljijijskih, fantazijskih figurativnih motivov in pokrajin. Prepleta jih s srednjeveško nadrealistično simboliko mračnih, duhovno-mističnih prizorov gotsko podolgovatih, skoraj arhaičnih upodobitev moških in ženskih figur. Gre za filozofsko razmišljanje, za teatralne, alegorične pokrajine upodobljene na ekspresionističen način. Ekscentrično življenje ustvarjeno kot prisposodbo sveta in versko tematiko je uporabil istočasno v slikarstvu in v grafiki. V grafiki se je posluževal mešane tehnike. Deloval je pod vplivom Gustava Klimta.

HERMANN HEINTSCHEL je nemški slikar in grafik, mojster v izvedbi barvne jedkanice in akvatinte, tehnik globokega tiska. Je enkratno, vzdržljiv, vztrajen in neponovljiv v tehniško tehnološkem procesu, s tako kakovostnimi in natančno odtisnjenimi grafikami. Več stopenjsko jedkanje na isti matrici v tehniki akvatinte mu je omogočilo širok barvni ali monokromni razpon harmoničnih odtenkov. Ambiciozno zastavljene izvedbe nenavadnih, analitičnih geometrijskih vsebin, so urejene v nadrealistično, perfekcionistično izrisanih prizorih. Geometrijski liki: kvadrat, piramida, šahovska črno-bela kvadratna postavitev, so umeščeni v abstraktno prazen prostor, kjer objekti letijo in izginejo. Upodobi objekte s poudarjeno perspektivo, sistemom zapletenih mrež tako na trdi zemlji kot tudi v zraku. Njegove grafike izražajo oblikovno in vsebinsko barvno rahločutnost, mehko, četudi gre za industrijsko ostro zrisane geometrijske elemente, ki jih v imaginarnem prostoru v celoti povezuje.

FRANZ HITZLER je nemški slikar, grafik in kipar. Po končani likovni akademiji v Münchnu se je kot slikar in grafik začel ukvarjati s tradicionalnimi grafičnimi tehnikami. Najprej so po letu 1974 nastali črno-beli, kasneje pa še barvni lesorezi, litografije, jedkanice in monotipije. Posvetil se je figuralni pripovedni novi podobi, motivu z naravnim, neposrednim in spontanim notranjim impulzom z ekspresionističnim občutkom za kompozicijo v tehniki suhe igle. Suha igla mu omogoča sproščanje energije z močnimi, drznimi praskami, zarezi, vrisanimi v kovinsko ploščo ter uporabo ekspresionističnih, barvno kontrastnih črno-belih odnosov. Tradicionalno postavitev figuralnega motiva s poudarkom na enostavno zasnovani, dinamični, zgoščeni, nemirni potezi doživlja kot osebno trpljenje, usodo. Ekspresivno poudarjeni kontrast med svetlobo in temo na kateri gradi zgodbo, preplete v pajčevinasto zaveso z geometrijskimi in organskimi oblikami.

TADEUSZ LAPINSKI je poljsko-ameriški slikar in grafik. Njegovi začetki so pripadali abstraktno strukturno informelovski smeri. Barvite grafike večinoma v mešani grafični tehniki op artistični smeri so tehnično zahtevne in konstruirane v zanimive barvne rešitve in geometrijsko zapletene abstraktne kompozicijske podobe. Njegova likovna produkcija v slikarstvu in grafiki je velika. S svojimi deli je sodeloval na skupinskih in samostojnih razstavah širom sveta. Za svoja dela je bil na mednarodnih grafičnih razstav tudi nagrajen. Posvečal se je različnim tradicionalnim tehnikam barvne litografije, barvnega sitotiska, mešane tehnike. Glede motiva se je posluževal industrijskih rastrov, barvnih prehodov, geometrijskih prelomov, oblik, krogel, valjev v raznovrstnih kompozicijskih postavitvah komplementarne harmonične kompozicije iz postmodernističnega obdobja.

TIM LONG je slikar, kipar, risar, grafik in multimedijijski umetnik. Pogled na njegove grafike, barvne jedkanice in akvatinte, kaže na ekspresionistično figuralni motiv. Priča smo nenavadnemu dogodku, uprizorjeni likovni predstavi, kjer avtor pripoveduje in povezuje likovno besedo z znakovno, simbolno domišljijско zgodbo. V zaprtem, skalnatem jamskem prostoru, se v prvem planu soočimo z nenavadnimi prizori. Na levi strani se srečujemo z močno črtno, »grafitno« zrisanimi moškimi in ženskimi figurami različnih velikosti, ki prikazujejo skupino človeških bitij, razpršenih kot v mravljišču. Na preprost, arhaičen način je avtor prikazal njihovo medsebojno prepletanje, povezovanje, ki se neločljivo kot popkovina, upira gnitju, razkroju ali počasnemu izumrtju. Na desni strani grafičnega odtisa je upodobil smrt, čakajočo na svojo žrtev. V ozadju so na vijolično-sivi in okraški steni, v krožni, neprekinjeni obliki narisani blede človeški obrazi, s katero sklone in zaključijo zgodbo. Pri tem se nam začne porajati grozna slutnja, občutek nemoči zaradi preroško nadrealističnega prikaza velike »družine«, kot upodobitev »mrtvaškega plesa« in sodnega dne.

MARÍA ISABEL OTÁLORA LÓPEZ je slikarka in grafičarka. Izdelovala je jedkanice in voščeno tehniko vernis-mou, ki jo v praksi le redko zasledimo. Na povoščeni bakreni ali pocinkani plošči je z enakomernim pritiskom odtiskovala teksturne vzorce iz blaga in portrete dveh mladih ženskih obrazov v naravni velikosti. Grafični list je nastal po fotografski predlogi, z močno, zunanjo in notranjo obrazno risbo, preneseno na matrico, jedkano in kasneje tudi odtisnjeno. Eno barvno grafiko z lepimi sivimi toni in izbranimi teksturami je avtorica poenotila in obogatila z lirčno vsebino ženskih portretov prijaznih pogledov in velikih oči. Vsebuje večplastno mozaično sestavljene fragmente iz zgodovinskih obdobj ter iz asociacij, lepih spominov, s prikrito, dekorativno univerzalnostjo in magično močjo poparta, ki spominja na Roya Lichtenstein.

ANTON ZORAN MUŠIČ je slovenski slikar, grafik in risar, ki se je posvečal različnim motivom v grafičnih tehnikah jedkanice, akvatinte, suhe igle, lesoreza in barvne litografije. Njegov grafični opus je raznolik. Izražal se je v cikličnih različnih smeri, tehnik in vsebin z geografsko določenim predelom. Tako so barvne litografije in

jedkanice opredeljene kot kraška kamnita pokrajina, akvatinta in suha igla pa kot kamnita krajina slovenskih gora. Motiv za svojo umetnost je iskal in našel v naravi, ki pa jo je obravnaval in upodobil na svoj način s stiliziranimi znakovno-simboličnimi poudarki, ki so bistvo abstrahirane kompozicije. Vedno se je z veseljem vračal k svojim motivom; figuri, tihožitju, abstrakciji. Nismo poslednji je pomemben cikel v katerem se spominja nacističnih zločinov med drugo svetovno vojno, storjenih nad Židi, Slovani in Romi na nemškem ozemlju v Dachavskem taborišču. Mušičev cikel prikazuje trpljenje taboriščnikov tako kot Goya, ko je v letih 1810-1815 »nastala grafična mapa z naslovom Los Disastres de la Guerra, kjer je upodobil vojne grozote, zločine nad španskim narodom s strani francoske, Napoleonove vojske. Po 2 svetovni vojni so nekateri mladih slovenski slikarji sledili ustvarjalni poti Zorana Mušiča. Uvrščajo ga med najpomembnejše sodobne umetnike na svetu.

HERMANN NITSCH je ne tipični avstrijski slikar in grafik, predstavnik akcijskega slikarstva abstraktnih (rdečih) kompozicij velikih formatov. Organizira predstave, performans skupinskih obredov zakola živali v odprtem prostoru, s polivanjem, škropljenjem krvi. Pri tem sodeluje skupina golih moških in žensk, priča smo obredni duhovni uprizoritvi križanja in nenavadnemu dogodku krvave brutalnosti, groze in srda. Razstavljena grafika je nadaljevanje avtorjevega slikarskega motiva, kjer prikazuje umirjeno urejenost tribarvne centralne postavitve kvadrata s simboličnim prikazom črnega križa, skoraj izgubljenega v pravokotnem prostoru. Grafiko doživljamo kot meditativno prisposodo svete ikone.

RAINER PLUM je nemški slikar in grafik. Delal je jedkanice in suhe igle. Risanje z iglo po občutljivi bakreni plošči in večplastna obdelava matrice sta mu omogočala nenavadno dolge ali zelo kratke, točkovne praske in iskanje posebne strukturne globinske sledi, ki jo kasneje na odtisu zaznamo kot prostorsko, mehko barvno sled. Intimno zasnovane grafične podobe z razpršenimi potezami in monokromne sivine se gibljejo v različnih smereh, kar daje občutek avtorjeve težnje po sodobnih rešitvah upodobitvah pokrajin kot preprostih, naravnih oblik in kompozicij. Podobe na grafičnih listih vsebujejo zanimiva estetska, minimalistična sporočila v abstraktno nedoločenih organskih oblikah in ploskvah.

WALTER VALENTINI je italijanski grafik. Njegove grafične podobe predstavljajo geometrijske oblike, arhitekturne fragmente renesančne stavbarske konstrukcijske. Avtor s svojimi grafičnimi podobami kaže spoštovanje italijanski sveti in posvetni stavbarski tradiciji. Grafične podobe so del kulturne miselnosti izvedene v tehniki visokega in globokega reliefnega tiska. Z minimalnimi barvnimi učinki pričara iluzijo večplastne bele svetlobe, ki jih na reliefnem odtisu zaključijo kot estetsko čiste, kompozicije rešitve. Grafike kažejo na avtorjev odnos do harmoničnih razmerij, do zgoščene ploskovne, strukturne in črtne razporejenosti svetlo-temnih senčni delov iluzionistične kompozicije. Grafike so tiskane v globokem tisku na ročno izdelan bombažni papir. Valentini je mojster grafičnih tehnik globokega tiska in litografije in ostaja zvest geometrijskemu likovnemu izrazu, grafični listi pa so zgled kakovostnega umetniškega odtisa. Na razstavi je predstavljen s knjigo umetnika.

FRANKO VECCHIET je tržaški slikar in grafik abstraktno, postmodernistične smeri. Deluje na italijanski in slovenski likovni sceni. Ukvarja se z grafiko, risbo, slikarsko inštalacijo konceptualno sestavljenih objektov, kolažev ter s pedagoškim delom in teoretičnim pisanjem. Ustvarja ciklične motive v različnih tradicionalnih grafičnih tehnikah, v lesorezu, jedkanici, sitotisku in kolografiji. Deluje izrazito inovativno, išče nove možnosti izražanja na različnih umetniških področjih in smereh. Spreminja, poenostavlja grafične procese dela in z raziskovanjem ter novo tehnologijo doseže zaželeno kompozicijsko sproščenost strukturnih vsebin. Z domišljijско,

abstraktno miselnostjo in nemirno, duhovno energijo vztraja pri odprti likovni ustvarjalnosti, s spreminjanjem tradicionalnih postopkov ter uporabo sodobnih materialov in idej. Danes svoje izkušnje nesebično prenaša na mlade obetavne ustvarjalce, prav tako, kot jih je pred šestdesetimi leti sam prejel od prof. Avgusta Črnigoja.

EMILIO VEDOVA je sodoben italijanski slikar, grafik, ki je deloval na področju slikarstva in grafike, v tradicionalni tehniki litografije in jedkanice. Imel je pomembno vlogo v italijanski umetnosti, kot evropski avantgardist, ki je prepoznaven po svojih geometrijskih oblikah in temni barvni paleti. Udeleževal se je na različnih likovnih področjih kot je oblikovanje, slikarstvo, grafika, pedagogika. Negovo likovno ustvarjanje je eno samo eksperimentiranje, ki je nastajalo v ciklih. Stalna želja po tehnološkem raziskovanju in inovativna moč sta mu omogočala nastajanje dovršene grafične umetnosti. Z neposredno spontanimi, nemirnimi potezami in informelovsko pisavo so nastale ekspresionistične, abstraktne grafične zgodbe, ki odslikavajo dogodke iz narave. Čas po drugi svetovni vojni je v evropsko umetnost prinesel novo strukturno smer informela. Prve črno-bele litografije so nastale leta 1958, leta 1968 pa prve jedkanice. Litografijo je običajno tiskal do roba ali na obeh straneh papirja s čimer je poudaril prostorski učinek. Za svoja dela je bil nagrajen na pomembnih mednarodnih grafičnih razstavah. Večino svojega življenja je preživel v Benetkah, kjer je poučeval na Accademiji di Bella Art.

VLADIMIR VELIČKOVIĆ je srbski slikar in grafik, ki je deloval v Parizu. Ustvaril je bogat risarski, grafični in slikarski opus v ekspresionističnem stilu. Njegova ciklična poglavja poudarjena z nadrealističnimi dogodki se navezujejo na vsakdanje človekovo preživetje, zmedenost. Vladimir Veličković je odličen risar, slikar in grafik. Prepoznaven je po študijah golih moških figur, neposrednih upodobitvah, virtuozni potezi, sodobni obravnavi tradicionalnega, figuralnega motiva in anatomsko natančnih študij živali od psov, ptic do podgan. Človeka prikazuje v begu, utrujeno izgubljenega v urbanem praznem prostoru. Sivi toni simbolizirajo brezizhodno nasilje, vojne, medtem ko človeško telo brez glave, v prostem teku ali padcu izginja v prepadu iz katerega ni vrnitve.

Mag. Boge Dimovski, muzejski svetnik

GRAFIČNE TEHNIKE

Pod pojmom grafika (iz grščine graphein-pisati, vrezovati) si predstavljamo tehnično in likovno panogo, pri kateri na matrico iz različnih materialov in površin nanašamo na različne načine tiskarsko barvo in odtiskujemo na različne podlage. Grafiko, naj bo to umetniška ali industrijska, delimo v tri osnovne skupine, ki se med seboj razlikujejo po načinu izdelave matrice, oziroma po načinu odtiskovanja. Govorimo o: tehniki visokega, globokega in ploskega tiska ter kombinaciji tiskov, ki je v današnjem času najbolj v uporabi. Pri pripravi matrice za umetniško grafiko, (ne) glede na tehnično in tehnološko neposrednost mehaničnih ali kemičnih postopkov, lahko postopke ves čas kontroliramo glede na zelen končni videz. Tradicionalne grafične tehnike, ki jih poznamo ali o katerih smo se učili, danes v praksi ne veljajo več kot pravilo, temveč bolj kot izjema.

Umetnike pri tradicionalnih tehnikah privlačijo številne možnosti eksperimentiranja, razmišljanja, nadgrajevanja, kombiniranja, dandanes pa predvsem kombinacije s sodobno digitalno tehnologijo. V preteklosti značilne tradicionalne grafične tehnike sodobni umetniki s pridom uporabljajo kot osnovo, ki jim omogoča nadgradnjo

z uporabo novih tehnoloških postopkov. Specifičnost grafičnih tehnik je v posebnem likovnem značaju in raznolikem umetniškem izrazu.

JEDKANICA je grafična tehnika globokega in visokega tiska. Tehniki se med seboj razlikujeta po načinu nanosa barve na matrico. Gre za preprosto, enostavno in natančno tehniko črtnega izraznega zapisovanja. Pri globokem tisku se tiskarska barva utira v izjedkane brazde matrice, ki jo pri odtiskovanju vlažen papir s pomočjo močnega pritiska valjev stroja za globoki tisk »posrka«, »pobere« iz njenih globin. Odtis je zrcalno-črtna, temna risba na belem ozadju. Pri visokem tisku na isti matrici nastane kontrastna bela risba na temnem ozadju, zato predstavlja negativno tehniko globokega tiska. Barva se v tem primeru enakomerno nanese z gumijastim valjem po ploskovni površini matrice. V obeh primerih je končni odtis zrcalna barvna podoba. Tretja možnost je kombinacija tehnik globokega in visokega tiska na isti matrici, ki se tiska istočasno v dveh kontrastnih barvnih odtenkih. Za matrico jedkanice se potrebuje cinkova ali bakrena plošča, ki se najprej razmasti in nato na obeh straneh s ploskim čopičem tanko in enakomerno premaže s tekočim asfaltom. S kovinsko iglo se nato odstranjuje asfaltni premaz v zaželeno zrcalno črtno risbo. Odprta, nezaščitena mesta se poglobijo z razredčeno dušično kislino. Pri več stopenjskem jedkanju matrice se postopki ponavljajo, čas jedkanja pa stopnjuje.

AKVATINTA je grafična tehnika globokega tiska. Uporabljajo se enaki postopki in material kot pri jedkanici. Gre za kemični proces dela, saj se kovinska matrica večstopenjsko jedka. Plošča, pripravljena za akvatinto, se razmasti, napraši z asfaltnim prahom, ki se na vročini stali. Ob hlajenju se asfaltni prah trdno prilepi na kovinsko površino. Kislina poišče pot med asfaltnimi delci in razje kovino. S pokrivanjem zelenih ploskovnih delov, jedkanjem in časovno kontroliranim procesom, se postopek ponavlja do želenega rezultata. Z več stopenjskim jedkanjem nastanejo različne, bolj ali manj strukturne, hrapave ploskve v katerih se barva zadrži in se kasneje na odtisu zazna kot gradacija, plastenje svetlo-temnih odtenkov. Tiska se kot eno ali več barvna akvatinta z več matricami, ki se lepo dopolnjuje z jedkanico. V primerjavi z jedkanico, nam akvatinta dovoljuje več »slikarske« svobode.

SUHA IGLA je grafična tehnika globokega tiska. Za matrico se uporabljajo bakrene, cinkove, medeninaste, aluminijaste kovinske plošče ali plošči iz umetnih mas kot sta pleksisteklo in reciklirane CD plošče. Matrico se obdeluje mehansko z jekleno iglo tako, da se riše, praska po gladki površini. Pri risanju se položaj oz. kot igle spreminja, poteza ne »drsi« in se »zatika«, pritisk na obdelano površino ni vedno enako močan in globok, zato nastajajo zareze in brazde, kar obogati strukturo in povečuje igrivost končnega likovnega izdelka. V te brazde se kasneje utira barva na moker bombažen papir na stroju za globoki tisk in tiska enako kot pri ostalih tehnikah za globoki tisk. Prvi odtisi delujejo neposredno sveže, mehko in toplo, barvna intenzivnost in število odtisov pa je omejeno. Matrica ne vzdrži večjega števila enako kakovostnih odtisov zaradi »plitvosti« mehanske izvedbe in zaradi naravnih poškodb, ki nastanejo med procesom tiskanja. Če želimo večje število odtisov, moramo kovinske plošče ojekleniti.

LITOGRAFIJA-kamnotisk je grafična tehnika ploskega tiska. Odkril jo je Alojz Senefelder leta 1798. Uveljavi se kot zelo primerna tehnika v tiskarstvu, kasneje pa postane ena izmed priljubljenih tehnik umetniške grafike. Sčasoma so se v industrijski in umetniški grafiki uveljavile nove različice. Litografske matrice so nadomestile kovinske matrice, to so cinkove, aluminijaste ali poliestrske plošče. Sodobni umetniki se redkeje poslužujejo klasične litografije, večinoma se odločajo za kombinirane tehnike ploskega in visokega tiska. Na litografski kamen se riše z mastnimi kredami in litografskim tušem. Zbrušen, porozen litografski kamen se z ustrezno

pripravljeno risbo narejeno z mastnimi risarskimi materiali gumira z vodotopno gumiarabiko, ki se oprime ne porisanih delov. To se posuši, spere s terpentinom, nato se risbo utrdi z mastnim litofinom in ponovno spere. Na moker kamen z gumijastim valjem se nanese mastno tiskarsko barvo, ki se oprime ravno tako mastne risbe. Kamen se nato jedka z gumiarabiko in solitrno kislino, spere, na novo nanese barvo in odtisne na suhem papirju in litografskem stroju. Med litografske tehnike sodijo tehnike litografske krede, litografskega tuša, laviranega tuša, lito brušenka, tehnika pritiska, lito gravure in barvna litografija.

SITOTISK je grafična tehnika šablonskega tiska namenjena izvedbi umetniških del in reprodukciji komercialne grafične industrije. Sito iz naravnih ali sintetičnih vlaken se močno napne na lesen ali kovinski okvir. Za izvedbo šablonske »matrice« na situ z različno gostimi mrežnimi nitmi se uporabijo različni postopki kot so: tehnika zapiranja mreže s šablonami, tehnika zapiranja z emulzijo in fotografski postopek z uporabo emulzije, občutljive na svetlobo. Prednosti sitotiska v primerjavi z ostalimi tehnikami je neposrednost in vsestranskost njegove uporabe. Z uporabo sodobne tehnologije omogoča sitotisk hitro in natančno izvedbo enako kakovostnih odtisov. Ker barva pronica skozi odprta »okna« prepustnega, napetega sita, se lahko tiska na različne podlage: papir, plastiko, les, tekstil, steklo, kamen, kovino. Samo tehniko so najprej uporabljali za tisk vzorcev, nalepk v industriji, kasneje pa za produkcijo grafičnih del različnih likovnih smeri umetnosti, tako poparta in op parta, konstruirane umetnosti, kot konceptualne in abstraktne umetnosti predvsem v času visokega modernizma. Od sredine prejšnjega stoletja pa do današnjega časa je postala nepogrešljiva tehnika grafične umetnosti.

KOLAGRAFIJA je grafična tehnika globokega in visokega tiska. Za podlago se lahko uporabi stisnjen karton, les, kovinske plošče. Kolagrafija se je uveljavila v grafični umetnosti, v kiparstvu, slikarstvu kot zvrst strukturne umetnosti. V Evropi se pojavi sredi prejšnjega stoletja kot informel. S sodobno tehnologijo in uporabo različnih materialov se v umetnosti odpirajo prijaznejše, neke vrste ekološke rešitve izdelave matric z materiali kot so lepilne mase, droben pesek, mivka, različna abrazivna sredstva kot sta karborund in korund oz. materiali, ki na matrici puščajo določeno strukturo. Umetniška raziskovalna domišljija, eksperimentiranje in sproščene, neposredne, igrivo sveže geste ponujajo neomejene možnosti izražanja. Odtiskuje se na vlažen papir kot eno ali več barvna grafika na stroju za globoki tisk.

RELIEFNI TISK je grafična tehnika visokega ali globokega tiska. Obe tehniki se lahko kombinirata in tiskata kot slepi tisk ali istočasno kot visoki barvni tisk. Matrica za reliefni tisk je iz raznovrstnih materialov, plastike, lesa, kovine. Pripravi se lahko na kemičen, mehanski, graviran ali rezan način. Primerne so kovinske plošče debeline 2 do 3 mm. Reliefno matrico se odtiskuje na moker papir, na stroju za globoki tisk.

KOLAŽ je priljubljena slikarska tehnika iz prejšnjega stoletja, ki so jo uporabljali kubisti in nadrealisti. Predstavniki sodobne umetnosti se na različnih področjih še vedno posvečajo tej aktualni tehniki. V likovni umetnosti jo srečujemo v digitalni obliki kot npr. foto kolaž, v grafiki se producira v sitotisku, litografiji, v slikarstvu služijo digitalni odtisi kot predloge, osnutki. Uporabljajo se reciklirani materiali, s katerim nastajajo nove vsebine. Trodimenzionalno izpeljanko kolaža imenujemo asemblaž in je bolj podobna reliefu. Ponovno govorimo o informelu in strukturah, o neki vrsti iluzionistične abstraktne umetnosti.

Mag. Boge Dimovski, muzejski svetnik

VALERIO ADAMI
Senza titolo
barvna serigrafija, 80 × 60 cm

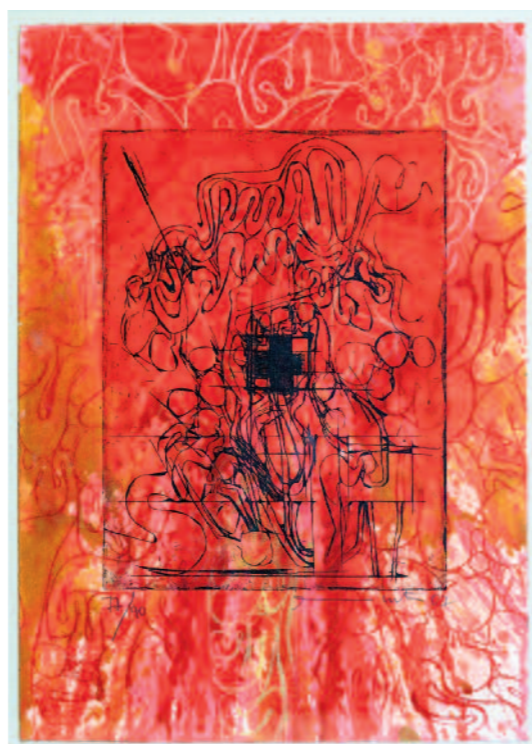
CORNEILLE
Užitek
barvna litografija, 80 × 65 cm, 1984

RAOUL DUFY
Školjka
barvna litografija, 48 × 35 cm

VLADIMIR VELIČKOVIĆ
barvna serigrafija, 75 × 55 cm

HERMANN NITSCH
barvna jedkanica in litografija, 50 × 35 cm, 2007

ARMAN FERNANDEZ
barvni sitotisk in litografija, 75 × 55 cm

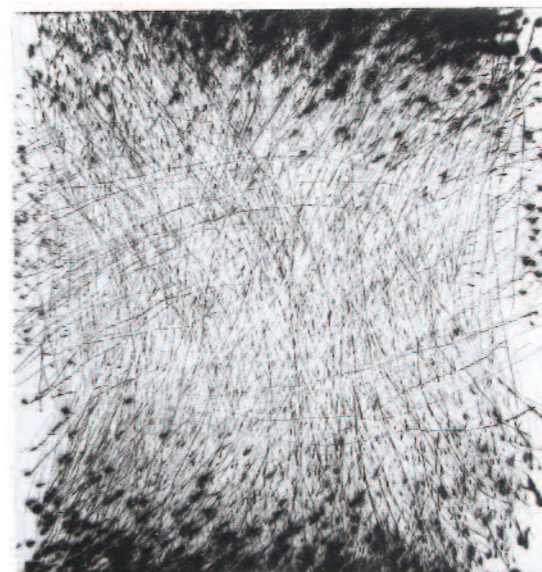
EMILIO VEDOVA
Plurim
barvna litografija kaširana na vezano ploščo
70 × 100 × 50 cm, 1979

TADEUSZ LAPINSKI
Morning Moods
litografija in suhi tisk, 57 × 48 cm, 1982

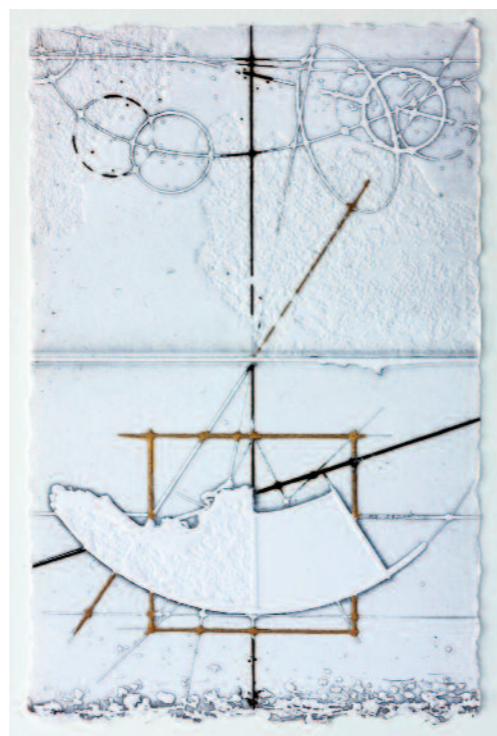

TIM LONG
barvna akvatinta, 75 × 65 cm, 1989

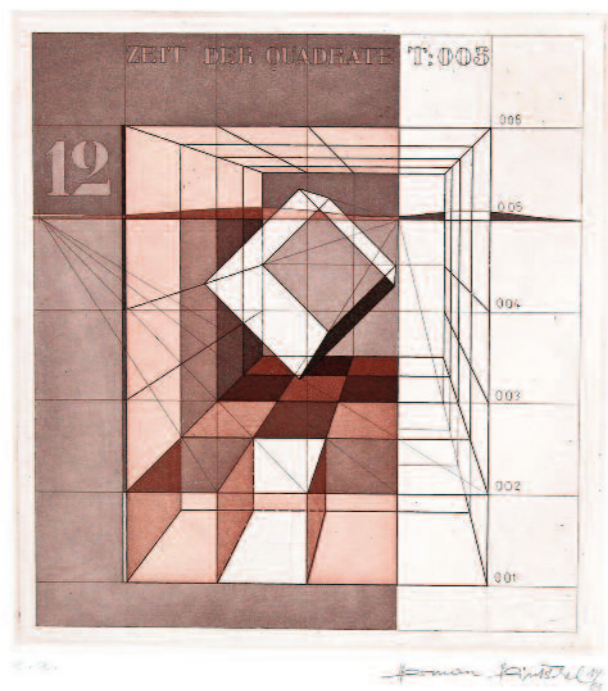
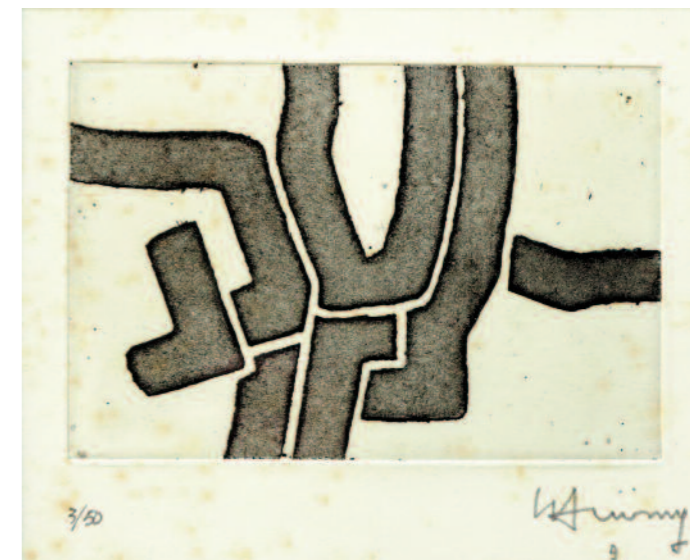

RAINER PLUM
suha igla, 75 × 65 cm, 1991

WALTER VALENTINI
Lanotte Viene Con Canto, umetniška knjiga
jedkanica, globoki-suhi tisk, 36 × 24 cm

EDUARDO CHILLIDA
Main
jedkanica, 30 × 40 cm, 1972

HERMANN HEINTSCHEL
akvatinta, 37,5 × 53 cm, 1981

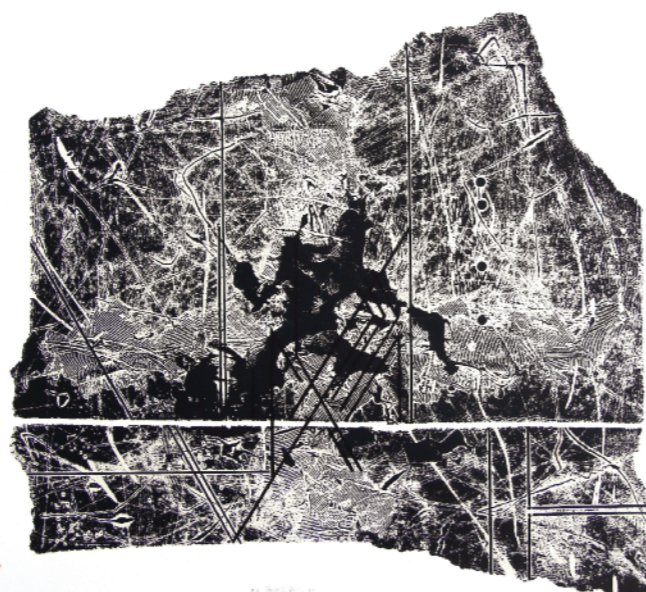
ANTON ZORAN MUŠIČ
Dolomiti
suha igla, 50 × 63 cm

KAREN DUGAS
akvatinta, 45 × 83 cm, 1988

JIŘÍ ANDERLE
Gustav Mahler in Ljubljana
jedkanica in suha igla, 30 × 42 cm

FRANKO VECCHIET
sitotisk, 76 × 65 cm, 1995

MARÍA ISABEL OTÁLORA LÓPEZ
Rostros
barvna akvatinta, 50 × 33 cm, 1973

FRANZ HITZLER
suha igla, 75 × 65 cm, 1991

ERNST FUCHS
Agnus Misticus
litografija, frotage, zlatotisk, 87 × 68 cm

VALERIO ADAMI (* 17. marec 1935, Bologna). Italijanski slikar, povezan s Pop Art gibanjem. Leta 1945 je začel študirati slikarstvo v studiu Felice Carena v Benetkah. Od leta 1951 do 1955 je študiral na Accademia di Brera v Milanu, v studiu Achille Funi. Potoval je po celem svetu. Leta 1970 je začel obravnavati politiko v svoji umetnosti, ter vanjo vključevati vsebine sodobne evropske zgodovine, literature, filozofije in mitologije. Leta 1974 je ilustriral pesem Helmut Heissenbuttel, Priložnostna Pesem št. 27 z desetimi izvirnimi litografijami. Živi in dela v Londonu in Parizu. Njegova dela so v javnih zbirkah: Centre Georges Pompidou / Pariz, Museo d'Arte Moderna / Rim, Museum of Modern Art / NY.

JIRÍ ANDERLE (* 14. september 1936, Pavlíkov) Češki slikar in grafik. Od leta 1951 do 1961 je študiral na Akademiji za likovno umetnost v Pragi. Je dobitnik 42 pomembnih nagrad iz mednarodnih bienalov doma in v tujini, vključno z Grand Prix Ljubljana (1981) za cikel "Iluzija in realnost", 1. Biennale der europäischen Graphik, Heidelberg (Nemčija); leta 2011 dobi od češkega ministra za kulturo, medaljo za širjenje dobrega imena češke kulture. Imel je 100 samostojnih razstav po vsem svetu, njegova dela so v 40 galerijah in muzejih med drugim: The Museum of Modern Art in The Metropolitan Museum of Art / NY, Centre Georges Pompidou / Paris, Albertina / Dunaj.

EDUARDO CHILLIDA (* 10. januar, San Sebastián; † 19. avgust 2002, San Sebastián, Španija). Baskovski grafik in kipar, ki je znan po monumentalnih abstraktnih jeklenih skulpturah, ustvaril pa je tudi ugleden opus jedkanic, litografij in lesorezov. Od leta 1943 do 1946 je študiral arhitekturo na Univerzi v Madridu, a študij opusti in se posvetil umetnosti. Leta 1948 se je preselil v Pariz. Prejel je številne nagrade, med drugim: 1983: evropska nagrada za likovno umetnost v Strasbourgu, 2002: mu Vitoria-glavno mesto Baskije, podelil zlato medaljo, najvišjo čast mesta. Njegova dela so v javnih zbirkah: Art Institute of Chicago, Guggenheim Bilbao / Španija, Guggenheim Museum in Museum of Modern Art / NY.

CORNEILLE - GUILLAUME CORNELIS VAN BEVERLOO (* 3. julij 1922, Liège, Belgija; † 2010, Pariz). Nizozemski slikar, tehnični risar, keramik, pisatelj in eden najpomembnejših grafičnih umetnikov 20. stoletja. Od 1940 do 1943 je študiral risanje na amsterdamski Rijksakademie, sicer pa velja za samouka. Je soustanovitelj gibanja REFLEX (1948) in avantgardnega, povojnega gibanja Cobra (1949-1952). Corneille je bil najbolj znan po radikalizaciji konservativnega nizozemskega sveta umetnosti v začetku 50 let. Prejel je številne nagrade. Njegova dela so v javnih zbirkah: na Nizozemskem, Centre Georges Pompidou / Pariz, Art Institute of Chicago, Fine Arts Museums of San Francisco.

RAOUL DUFY (* 3. junij 1877, Le Havre; † 23. marec 1953, Forcalquier, Francija). Francoski slikar, tehnični risar, grafik, knjižni ilustrator, scenograf, oblikovalec pohištva in načrtovalec javnih prostorov. Bil je povezan z fauvističnim gibanjem. Po tem ko je zaključil z večernimi predavanji na École des Beaux-Arts, Le Havre, je začel študirati v studiu Léon Bonnat na École Nationale Supérieure des Beaux-Arts 1900. Zanimala ga je dekorativna umetnost zato je ustanovil svoj tiskarski studio za tkanino. Prejel je številne nagrade, med drugim: 1952: glavno nagrado za slikarstvo na 26. Beneškem Bienalu. Njegova dela so v javnih zbirkah: Musée d'Orsay / Paris, Muzej Ermitraž Sankt Peterburg / Rusija, Muzej moderne umetnosti / NY.

KAREN DUGAS (* 1957, Cornwall, Ontario). Kanadska slikarka, fotografinja in grafičarka. Leta 1979 je diplomirala iz likovne umetnosti na Queen University v Kingstonu (Ontario). Leta 1982 je magistrirala na University of Alberta, Edmonton (Kanada). Živi in dela v Tofield, Alberta (Kanada). V njenih delih gre za odmik od tradicionalnih razsežnosti medijev in umetniških konvencij. Dela s fotografijami industrijskega okolja, pozirajočih modelov in izdelanimi maketami. Njene grafike so razstavljene na nacionalni in mednarodni ravni.

ARMAN FERNANDEZ (* 17. november 1928, Nice; † 22. oktober 2005, NY). Francoski slikar, grafik, kipar in predavatelj. Od leta 1946 do 1949 je študiral na Ecole Nationale des Art Décoratifs v Nici. Od leta 1949 do 1951 je študiral arheologijo in orientalsko umetnost na Ecole du Louvre v Parizu. Je soustanovitelj umetniškega gibanja "Novi Realizem" (1960). Arman je pomemben most

med evropskimi in ameriškimi trendi v pop art-u (1960-1970). Prejel je številna priznanja, med drugim: 1964: nagrada Mednarodnega grafičnega Biennala, Tokyo, Japonska, 1966: nagrada "Premio Marzotto". Njegova dela so v javnih zbirkah: Tate Gallery / London, Museum of Modern Art, NY, Centre Pompidou / Parizu.

ERNST FUCHS (* 13. februar 1930, Ottakring; † 9. november 2015, Dunaj). Avstrijski slikar, grafik, kipar, arhitekt in scenograf. Leta 1945 se je vpisal na Dunajsko likovno akademijo - smer slikarstvo. Bil je soustanovitelj Dunajske šole fantastičnega realizma, ter ustanovitveni član Art-Club (1946-1959). Živel je v Parizu, potoval po ZDA in Izraelu. Leta 1961 se je vrnil na Dunaj. Prejel je številne nagrade med drugim: 1972: Nagrado mesta Dunaj za likovno umetnost, 2004: Avstrijski častni križ za znanost in umetnost - 1. Razred, 2010: Veliko častno priznanje koroške dežele in Zlato častno medaljo za zasluge mestu Dunaju.

HERMANN HEINTSCHEL (* 1931, Kreis Friedland, Böhmen, Češka; † 1998, Stuttgartu) Študiral je na mednarodni Akademiji za likovno umetnost v Salzburgu pri prof. Watenphulu in pri Emiliju Vedovi v Benetkah. Ukvarjal se je predvsem z grafiko, sitotiskom, akvatinto in jedkanico. Sodeloval je na razstavah doma in v tujini in za svoje delo prejel več nagrad.

FRANZ HITZLER (* 1946, Thalmassingu, Bavarska, Nemčija). Od leta 1962 do 1964 je obiskoval Umetniško šolo v Augsburgu. Od leta 1967 do 1972 pa je študiral na Akademiji za upodabljačo umetnost v Münchnu. Ukvarja se s kiparstvom, slikarstvom, grafiko, scenografijo in azijsko filozofijo. Leta 1992 je vodil magistrski študij na poletni akademiji v mestu Irsee. Leta 1981 je prejel nagrado bavarskega ministrstva za kulturo in leta 2009 nagrado Friedricha Baur od bavarske Akademije za likovno umetnost. Leta 1997 postane redni član bavarske Akademije za likovno umetnost. Živi in dela v Münchnu.

TADEUSZ LAPINSKI (* 1928, Varšava). Poljski slikar in grafik. Leta 1954 je diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Varšavi, kjer leta 1955 zaključil še magisterij. Veliko je potoval po Evropi, leta 1968 se je ustali v ZDA. Leta 1972 je začel poučevati litografijo in slikarstvo na Univerzi v Marylandu. Imel je več kot 150 samostojnih razstav po vsem svetu. Več kot 250 njegovih del se nahaja v stalnih zbirkah: National Gallery of Art in Beli hiši / Washington, Museum of Modern Art / NY. Prejel je številne vrhunske nagrade, med drugim: najvišjo medaljo Gloria Artis Poljske od ministrstva za kulturo, za dosežke na področju kulture, nagrada UNESCO / Francija.

TIM LONG V letih 1979 do 1981 je študiral slikarstvo in grafiko na šoli Sv. Martina za likovno umetnost in oblikovanje. Leta 1985 je magistriral iz slikarstva na Royal College of Art. Leta 2012 je doktoriral iz Filozofije, likovne in študijske umetnosti. Istega leta prejme tudi nagrado Univerze v Londonu. Od leta 2003 je višji predavatelj na univerzi Canterbury Christ Church v Angliji na oddelku Mediji, umetnost in oblikovanje. Trenutno je direktor Digitalnih medijev na Canterbury Campus. Zanima ga zgodovina in teorija umetnosti po letu 1900 zlasti v odnosu uporabe tehnologije v kreativne namene.

MARÍA ISABEL OTÁLORA LÓPEZ (* 1953, Kolumbija) Študirala je na fakulteti za likovno umetnost univerze v Bogoti, nato na šoli Massano v Barceloni in v ateljeju G. Sograngea v Parizu. Ukvarja se tudi s poučevanjem in ilustracijo. Prejela je štiri državne štipendije. Imela je več osebnih razstav predvsem v Kolumbiji in številne skupinske razstave doma in v tujini.

ANTON ZORAN MUŠIČ (* 12. februar 1909, Bukovica pri Volčji Dragi, Slo; † 25. maj 2005, Benetke). Slovenski slikar in grafik. Študiral je v Zagrebu, na Akademiji za likovno umetnost. Bil je član likovne skupine Neodvisni. Prejel je številne nagrade, med drugim: 1950: nagrada Premio Gualino na beneškem bienalu, 1956: Grad Prix za grafiko na beneškem bienalu, 1960 Nagrada UNESCO na beneškem bienalu, 1968: naziv viteza Chevalier des Art et des Lettres, Pariz, 1979: nagrada Accademico di San Luca, Rim, in Jakopičeva nagrada, Ljubljana, 1991: Prešernova nagrada, za življenjsko delo, Ljubljana, 1999: Zlati častni znak svobode RS, Ljubljana.

HERMANN NITSCH (* 29. avgust 1938, Dunaj). Avstrijski slikar, grafik, skladatelj in scenograf, ter pomemben predstavnik dunaj-

skega akcionizma. Od leta 1953 do 1958 je študiral na Graphische Lehr- und Versuchsanstalt na Dunaju. Leta 1957 je bil asistent na oddelku grafičnega oblikovanja v Tehničnem Muzeju (Dunaj). Od 1989 učitelj v poletni šoli v Salzburgu in Akademiji likovnih umetnosti v Frankfurtu. Prejel je številne nagrade, med drugim: 1988: nagrada mesta Dunaj za področje likovne umetnosti, 2005: zlata častna medalja avstrijskega glavnega mesta Dunaj. Njegova dela so v javnih zbirkah: Guggenheim, Metropolitan Museum of Art in MoMA / NY, Tate Gallery / London, Centre George Pompidou / Paris.

RAINER PLUM (* 1952, Stolbergu, Porenje, Nemčija). V letih 1972 in 1973 študira na Visoki strokovni šoli v Aachnu najprej strojno tehniko in nato od leta 1974 do 1976 dizajn. Leta 1976 in 1977 je študiral na Akademiji likovnih umetnosti v Münchnu ter od leta 1977 do 1982 na likovni akademiji v Düsseldorfu pri prof. Gerhard Hoehme. Leta 1994 je diplomiral na podiplomskem študiju na Akademiji medijskih umetnosti v Kolnu. Od leta 1992 se zaposli kot oblikovalec televizijskih programov. Od leta 1994 do 1995 je predaval na Akademiji umetnosti v Bremnu. Leta 2004 je bil na Univerzi v Aachenu na Oddelku za oblikovanje imenovan za predstojnika Metodologije vizualne prezentacije.

WALTER VALENTINI (* 22. oktobra 1928, Pergola). Italijanski slikar, kipar in grafik. Od leta 1947 do 1948 je študiral grafično oblikovanje na Convitto Scuola della Rinascita, najprej v Rimu, nato še v Milanu. Od leta 1950 do 1955 živi v Urbinu in obiskuje Inštitut za likovno umetnost v Marchesu. Je mojster različnih grafičnih tehnik, kot so jedkanice, akvatinta, drypoint, ter litografija v različnih barvah. Poučeval je umetnosti jedkanja na "Nuova Accademia di Belle Arti" v Milanu od leta 1983 do 1985, kjer je bil tudi direktor. Prejel je številne nagrade, med drugim: 2007: Circolo della Stampa Award, Pesaro, 2013: prva nagrada XXVIII International Graphic "Do Forni" Benetke. Njegova dela hranijo številne galerije in muzeji v Italiji in v tujini.

FRANKO VECCHIET (* 1941, Trst) Njegovo začetno likovno ustvarjanje je zaznamovalo srečanje s slikarjem in mentorjem Avgustom Černigojem. Obiskoval je likovne tečaje v Benetkah in Parizu ter se izpopolnjeval na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Leta 1970 je bil med ustanovitelji likovne tržaške skupine Grupe U. V osemdesetih letih je v Trstu vodil Galerijo Tržaške knjigarne. Sodeloval je na številnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v svetu ter prejel več nagrad in priznanj med drugimi tudi nagrado Prešernovega sklada leta 1989. Poučuje grafiko na Mednarodni šoli za grafiko v Benetkah in kot gostujoči profesor sodeluje na raznih šolah v Italiji, Parizu in ZDA.

EMILIO VEDOVA (* 9. avgust 1919, Benetke; † 25. oktober 2006, Benetke) Italijanski slikar, kipar, grafik, scenograf in oblikovalec kostumov. Bil je samouk, na začetku svoje poti je delal v fotografskem in restavratorske studiu. Bil je član skupin: "Corrente" (1942-43), eden izmed podpisnikov manifesta Beyond Guernica (1946), ustanovitelj "Fronte Nuovo delle Arti" (1947), ter član skupine "Gruppo degli Otto" (1952). Slednja skupina nastopi na beneškem bienalu in predstavlja začetek Informela. Leta 1975-85 je učil na Accademia di Belle Arti v Benetkah. Prejel je številna priznanja, med drugim: 1956: mednarodno nagrado Guggenheim, Beneški Bienale - dobitnik glavne nagrade za slikarstvo (1960) ter Zlatega leva (1997). Njegova dela so v javnih zbirkah: Guggenheim Museum / NY.

VLADIMIR VELIČKOVIĆ (* 11. avgust 1935, Beograd) Srbski slikar in grafik, ter predstavnik nove figuralike. Diplomiral je na Fakulteti za arhitekturo v Beogradu. Od leta 1962 do 1963 je bil sodelavec v Mojstrski delavnici Krste Hegedušiča v Zagrebu. Od leta 1966 živi in dela v Parizu, kjer je bil leta 1983 izvoljen za profesorja na Akademiji za likovno umetnost. Doslej je imel več kot 600 razstav po vsem svetu. Od leta 1984 je član Srbske akademije znanosti in umetnosti, leta 2005 postane še član Francoske akademije. Prejel je številna priznanja, med drugim: najvišje francosko na področju kulture in umetnosti "Odlikovanje za umetniško delovanje" (1984), 4/2007: odlikovanje za Viteza Legije časti.

Melita Ažman, univ.dipl.um.zg
Mag. Boge Dimovski, muzejski svetnik

Umetnost nas bogati

Janka Planinc,
direktorica Območne enote Kranj,
Zavarovalnice Triglav, d.d.

V Zavarovalnici Triglav, s 115-letno tradicijo negovanja in krepitev zaupanja zavarovancev, posebno pozornost posvečamo tudi kulturi in umetnosti. Sodelujemo z različnimi kulturnimi ustanovami in podpiramo številne kulturno umetniške prireditve.

V kranjski enoti Zavarovalnice Triglav smo poslovanje z umetnostjo še bolj povezali leta 1994, ko smo prenovili naše poslovne prostore. Takrat smo prvič pripravili razstavo slik priznanih akademskih slikarjev z Gorenjske (Vinko Tušek, Henrik Marchel, Boni Čeh, Zmago Puhar, Klementina Golija in Marko Tušek). V naslednjih letih smo se še dejavneje vključili v kulturno-umetniško dogajanje mesta Kranj in z nakupi likovnih del sodelovali pri prodajnih razstavah Likovni umetniki za Prešernovo mesto ter podprli več bienalov mesta Kranja. S posluhom vodilnih v Zavarovalnici Triglav in ob strokovni podpori mag. Klavdija Tutta in mag. Klementine Golija smo v našem razstavnem prostoru v naslednjih letih gostili mnoga eminentna imena akademskih slikarjev, med katerimi so bili tudi Prešernovi nagrajenci (Vinko Tušek, France Slana, Lojze Spacal, Klavdij Palčič, Zmago Jeraj). Z odkupi tudi njihovih del je nastala naša bogata umetniška zbirka, ki obsega preko 100 likovnih in kiparskih del in 30 umetnin Prešernovih nagrajencev. Prav te umetnine predstavljajo najbolj žlahten in prepoznavan del umetniške zbirke Zavarovalnice Triglav.

V Zavarovalnici Triglav se zavedamo poslanstva umetnosti, ki nas bogati, zato si bomo kot družbeno odgovorno podjetje tudi v prihodnje prizadevali za podporo likovnih projektov in umetnikov, ki bodo s svojimi likovnimi deli še bogatili naš razstveni prostor in krepili tudi naše umetniške vezi z okoljem, v katerem delujemo.

Vse bo v redu.

triglav

www.triglav.si